

Υπόθεση Αθανασόπουλου («Καημένε Αθανασόπουλε τι σου ‘μελλε να πάθεις») - Το έγκλημα τού Χαροκόπου

Τον Ιανουάριο τού 1931, ένα άγριο έγκλημα θα συνταράξει τόσο την κοινωνία τής Αθήνας, όσο κι ολόκληρη την Ελλάδα: Ο 34χρονος εργολάβος οικοδομών Δημήτρης (Μήτσος) Αθανασόπουλος, δολοφονείται, καίγεται το πτώμα του και τελικά αφού τεμαχίζεται, συσκευάζεται σε δέματα και πετάγεται στον Κηφισό. Δράστες και συνεργοί, η 45χρονη πεθερά του (Άρτεμη Κάστρου), ο 18χρονος ανιψιός της (Δημήτρης Μοσχιός), η 25χρονη σύζυγός του (Φούλα [Σοφία] Αθανασοπούλου) και η 38χρονη υπηρέτρια τού σπιτιού (Γιαννούλα Πέρρου).

Ο Δημήτρης Αθανασόπουλος και η Φούλα έκαναν τον γάμο τους κρυφά από τού γονείς τής δεύτερης και τον κράτησαν μυστικό για αρκετό διάστημα, έως ότου η εγκυμοσύνη της, την ανάγκασε να αποκαλύψει το μυστικό της στους γονείς της. Η Άρτεμη Κάστρου, που μαρτυρείται ως μια γυναίκα χωρίς αναστολές και ηθικούς φραγμούς, ήταν αντίθετη σ' αυτόν τον γάμο, όπως κι ο σύζυγός της ο οποίος ζούσε κι εργάζονταν στον Καναδά. Αλλά και ο Αθανασόπουλος, δεν ήταν ο τύπος τού πιστού συζύγου και οικογενειάρχη. Στον κύκλο του ήταν γνωστός γυναικάς και γενικά ζούσε έναν έκλυτο βίο. Για ένα διάστημα μάλιστα, πριν την δολοφονία του, έμενε σε ξενοδοχείο, λόγω τού ότι οι σχέσεις του με την σύζυγό του, είχαν ψυχρανθεί.

Η σύζυγός του Φούλα, έπεφτε συχνά θύμα κακοποίησης απ' αυτόν κι ένας επιπλέον λόγος ήταν πως αρνούσαν να κάνει παρά φύσει έρωτα (πρωκτικό) που επίμονα ζητούσε ο Αθανασόπουλος. Η Κάστρου γνωρίζοντας την κατάσταση, αποφασίζει να «λύσει» οριστικά το πρόβλημα, βάζοντας τέλος στη ζωή τού Αθανασόπουλου. Αυτό όμως δεν φαίνεται να ήταν και το μοναδικό κίνητρο, καθώς έντονες ήταν οι φήμες πως διατηρούσε και η ίδια ερωτικές σχέσεις με τον γαμπρό της κι ένιωσε

παραμελημένη. Την επιλογή της αυτή ενίσχυσε και η απόφαση τού Αθανασόπουλου, να πάρει την σύζυγό του και τα τρία τους παιδιά και να μετακομίσουν σε άλλη κατοικία, έτσι ώστε να μην έχει στα πόδια του την πεθερά του, για την οποία πίστευε ότι έσπερνε την διχόνοια ανάμεσα σ' αυτόν και την κόρη της. Το γιατί δεν έβαλε την κόρη της να πάρει διαζύγιο, αλλά επέλεξε να τον εξοντώσει, ωφείλεται προφανώς και σε οικονομικούς λόγους (κληρονομιά). Για τον σκοπό αυτό, επιστράτευσε τον ανιψιό της Δημήτρη Μοσχιό, ο οποίος τύγγχανε να είναι και σχετικά μειωμένης αντίληψης ...

Ο Μοσχιός, ήταν οξύθυμος χαρακτήρας κι εξαιτίας αυτού, είχε αποβληθεί απ' όλα τα σχολεία όπου είχε πάει, λόγω κακής διαγωγής. Δεν ήταν ιδιαίτερα δύσκολο για την Κάστρου, να χειραγωγήσει τον «νταή» ανιψιό της, που ήθελε να αποδείξει ότι δεν είναι παιδί αλλά άνδρας και να βγάλει από την μέση τον Αθανασόπουλο. Το γεγονός ότι είχε και κάποια προηγούμενα με τον Αθανασόπουλο, διευκόλυνε ακόμη πιο πολύ τα πράγματα. Έτσι, μετά από παρότρυνση τής Κάστρου, μάζεψε όλο του το θάρρος και στις 6 Ιανουαρίου 1931, πυροβόλησε τον Αθανασόπουλο στο κεφάλι, μέσα στο σπίτι του, που βρίσκονταν στην συνοικία τού Χαροκόπου, την ώρα που κοιμόταν, παρουσία τής συζύγου του. Ο Αθανασόπουλος δεν πεθαίνει ακαριαία κι άρχισε να καλεί σε βοήθεια. Ο Μοσχιός τον πυροβολεί για δεύτερη φορά, αυτή τη φορά στο στόμα. Και πάλι όμως ο Αθανασόπουλος δεν εκπνέει αμέσως κι ο Μοσχιός ολοκληρώνει τον φόνο κι επιταχύνει τον θάνατό του, πνίγοντάς τον μαζί με την Κάστρου, η οποία καταφθάνοντας στο σημείο τού φονικού ανέκραξε: «*Τί τον φυλάτε; Πνίχτε τον!*». Την ίδια ώρα, η υπηρέτρια προσπαθούσε να καθησυχάσει τα παιδιά που ξύπνησαν έντρομα και έκλαιγαν, πως δεν συμβαίνει τίποτα κι απλά «*μαλώνουν ο μπαμπάς με την γιαγιά*». Στην συνέχεια, η Κάστρου επιχειρεί να κάψει το πτώμα, αλλά δεν ολοκληρώνει την προσπάθειά της, λόγω τού καπνού και τής έντονης δυσοσμίας. Αποφασίζουν να τεμαχίσουν το πτώμα και να συσκευάσουν τα μέλη του σε δύο δέματα. Τον τεμαχισμό ανέλαβαν ο Μοσχιός και η υπηρέτρια.

Την εξαφάνιση τού τεμαχισμένου πτώματος, αναλαμβάνει ο 45χρονος εραστής τής Κάστρου, Σπύρος Μαγουλόπουλος κι ο Μοσχιός. Αρχικά υπήρχε η πρόθεση να ριχτεί το πτώμα στον παρακείμενο Ιλισσό. Φοβήθηκαν όμως τις υποψίες που θα κινούνταν σε τυχόν ανακάλυψη, λόγω της γειτνίασης με την περιοχή τής κατοικίας τού Αθανασόπουλου. Προτιμήθηκε η λύση τού Κηφισού. Την μεταφορά έκανε ο Γιώργος Κορναράκης, με το κάρο του, ο οποίος αγνοούσε το περιεχόμενο των σάκων, τούς οποίους ξεφόρτωσε στην όχθη τού Κηφισού, αφού πληρώθηκε με

1.000 δραχμές.

Το αποτρόπαιο μυστικό όμως δεν θα μείνει κρυφό για πολύ. Σύντομα τα δέματα σκαλώνουν στις όχθες τού ποταμού και τα ανακαλύπτουν διερχόμενοι διαβάτες και η Αστυνομία αρχίζει τις έρευνες για την εξιχνίαση τού εγκλήματος.

Λόγω τού ότι ο τεμαχισμός τού Αθανασόπουλου έγινε με «επαγγελματικό» τρόπο, οι αρχικές υποψίες τής Αστυνομίας στράφηκαν στον κουμπάρο και φίλο τού Αθανασόπουλου, ιατρό Απόστολο Καρτσώνα, ο οποίος φημολογούνταν πως συνδέονταν συναισθηματικά με την Φούλα Αθανασοπούλου και γι' αυτό πραγματοποιήθηκαν έρευνες στην κλινική του, οι οποίες δεν απέδωσαν αποτελέσματα. Τις υποψίες αυτές ενίσχυε το γεγονός, πως ο Καρτσώνας, σε αντίθεση με άλλους φίλους τού Αθανασόπουλου, δεν αναγνώρισε το πτώμα κι αυτό θεωρήθηκε ύποπτο. Στις προανακρίσεις όμως, η Κάστρου και η Φούλα Αθανασοπούλου που υποστήριζαν πως ο Αθανασόπουλος δεν βρίσκονταν σπίτι του την ημέρα τού φονικού, θα έρθουν σε αντίφαση με τις μαρτυρίες ενός φίλου τού Αθανασόπουλου, τού Σπύρου Γυφτέα, και δύο γυναικών, με τις οποίες οι δύο άνδρες διασκέδαζαν μέχρι λίγο πριν τον αφήσουν στο σπίτι του το επίμαχο βράδυ.

Οι έρευνες και οι ανακρίσεις, οδήγησαν γρήγορα στην λύση τού μυστηρίου και οι ένοχοι οδηγήθηκαν σε δίκη που κράτησε αρκετούς μήνες και απασχόλησε ακόμη και τον Τύπο τού εξωτερικού, καθώς επρόκειτο για ένα πρωτοφανές σε αγριότητα έγκλημα εκείνη τη εποχή. Οι κατηγορούμενοι αποδέχθηκαν το έγκλημα· προσπαθούσαν ωστόσο να βρουν ελαφρυντικά, να αποσείσουν τις ευθύνες και να παραποιήσουν τις συνθήκες, κάτω από τις οποίες συνέβη ο φόνος.

Εν τω μεταξύ, η Κάστρου είχε λάβει από τον τύπο το προσωνύμιο «κακούργα πεθερά», που αποτέλεσε και τον τίτλο τού ρεμπέτικου τραγουδιού που έγραψε ο Ιάκωβος Μοντανάρης, την ίδια χρονιά (1931), σε πρώτη εκτέλεση από τον Αντώνη Διαμαντίδη (Νταλκάς). Από 'κει προέρχεται και ο παροιμιώδης στίχος «*Καημένε Αθανασόπουλε, τι σου 'μελλε να πάθεις. Από κακούργα πεθερά τα νιάτα σου να χάσεις*». Είναι δε χαρακτηριστικό τής τεράστιας απήχησης, το γεγονός πως πουλήθηκαν 10.000 δίσκοι, όταν σε ολόκληρη την Ελλάδα, δεν υπήρχαν πάνω από 1.000 γραμμόφωνα. Ο πατέρας τής Φούλας, προσπάθησε να σταματήσει την κυκλοφορία τού δίσκου, χωρίς όμως επιτυχία.

Η Άρτεμη Κάστρου και η Φούλα Αθανασοπούλου, καταδικάστηκαν σε θάνατο, η Γιαννούλα Πέρρου σε ισόβια και ο Δημήτρης Μοσχιός σε 20 έτη φυλάκιση. Οι

υπόλοιποι είτε εισέπραξαν μικρές ποινές, είτε αθωώθηκαν. Οι ποινές τών Κάστρου και Αθανασοπούλου, δεν εκτελέστηκαν, καθώς ήταν γυναίκες κι αντ' αυτού οδηγήθηκαν στις φυλακές Αβέρωφ. Εκεί, ο διευθυντής των φυλακών θα ερωτευθεί την Φούλα και θα κάνει την παραμονή της εκεί, όσο το δυνατόν καλύτερη. Κι επειδή «κοντά στον βασιλικό, ποτίζεται κι η γλάστρα», ευνοϊκής μεταχείρισης έτυχε και η μητέρα της. Θα αποφυλακιστούν μετά από 10 χρόνια, το 1941, κάνοντας χρήση ευνοϊκού διατάγματος τού κατοχικού πρωθυπουργού, Τσολάκογλου, παρ' ότι αυτό αφορούσε ισοβίτες κι όχι θανατοποινίτες. Σ' αυτό βοήθησε και η συγγένεια που είχε μαζί του, ο διευθυντής τών φυλακών.

Η Φούλα Αθανασοπούλου, έκανε ξανά οικογένεια και πέθανε το 1971· το ίδιο και η Πέρρου. Η Κάστρου και ο Μοσχιός πέθαναν αρκετά χρόνια πριν, έχοντας τρελαθεί.

Πηγές

«Ελεύθερο Βήμα» | «Μακεδονία» | eglima.wordpress.com